UNIVERSUL Magazin SPORT

Ben Bouali, omul vremurilor noastre sau negustorii de suflete

Am scris, acum câtva timp, despre o afacere — ah! ce oribil sună acest termen într'un articol de sport — care a sguduit „moralitatea" unor anumiți „sportivi".

Dar ca să fiu mai precis, e vorba de cazul cunoscuților jucători francezi Ben Bouali și Bastien cari, pentru a răspunde necesităților clubului în care activau, au preferat să renunțe la marea chemare a patriei.

Fapta lor și-a găsit încadrarea în anumite texte de lege ale codului penal. Vinovații și-au primit pedeapsa, dar fapta lor apasă încă asupra mișcării sportive.

Orice s'ar încerca, această rușine va dăinui și numai merite excepționale o vor putea face să dispară de pe pânza imaculată până mai eri, a spiritului de loialitate, abnegație și camaraderie sportivă.

Sportul, acest motor regenerator de energii și caractere, consolidator al trupurilor firave și creator al spiritului de unitate națională, a primit un blam din partea a doi dintre acei cari ar fi trebuit să fie exemplu viu, pentru tineretul ce se ridică în mijlocul unei mocirle sociale.

Frumusețea și utilitatea sportului formează o armătură care, străpunsă odată, își poate pierde forța morală prin care s'a impus.

Scăderile și imoralitatea acelor ce se integrează în el, nu fac altceva, decât să-i diminueze raza de acțiune, să-i anemieze misiunea și să-i compromită scopul.

Trăim vremuri suficient de critice, pentru a ne da seama, că orice încercare de îndepărtare din fața datorie, e o crimă nu numai față de țară, dar și față de noi înșine.

Tineretul acesta firav, ros — în mare parte — de boale și ambiții stupide, folosește orice exemplu pentru a-și completa o educație — de cele mai multe ori insuficient primită acasă și chiar prin școli.

Dacă la vârsta fragedă a copilăriei, când sufletul său e încă maleabil, nu se încearcă modelarea sentimentelor sale, și e lăsat să se desvolte la voia întâmplării, vina — în mod normal — nu va fi a lui, mai târziu, când cazul lui Ben Bouali și Bastien se va repeta.

❖

Și totuși, oricât de insuficientă ar fi inițerea unui tânăr în evanghelia dragostei de țară, intrarea lui în cea de-a doua familie, clubul sportiv, poate remedia integral această stare.

Problema care se pune însă în această situație, e gradul de pregătire morală și intelectuală a noului său părinte și îndrumător: conducătorul clubului.

✱

Intr'adevăr, Ben Bouali, a fost vinovat. S'a sustras milităriei. A fost reformat un munte de om; socotit ca... incapabil să ducă pușca în spate.

Pușca, cu care trebuia să-și apere familia, să se apere pe el.

Ben Bouali e vinovat de acest fapt. Dar cine e vinovat că jucătorul Ben Bouali își iubește mai mult arginții decât patria?

❖

Aici e o întreagă poveste.

El a venit în Franța tânăr. Tânăr și plin de talent! Cluburile franceze l'au acoperit cu aur și i-au omorît astfel, toată frumusețea sufletească, tot idealismul tinereții sale. Ben Bouali a devenit un Harpagon.

Pentru el nu mai exista altceva în afară de ban.

Suflet?

Dar aurul era mai greu. Așa îl învățaseră conducătorii săi.

Cât privește patria, el și-o făcuse în miniatură, din fiecare club de foot-ball la care activa.

Armata?

Haida de. Dar pentru ce avea conducători influenți?

Marea nenorocire a acestui tânăr, ca și a întregei armate de Ben Bouali ce se ridică, vine întocmai dela acei cari ar trebui să le fie educatori, inițiatori, în toate subtilitățile unei existențe model, în concordanță cu cerințele zilei și datoriile de cetățean.

✱

Ben Bouali nu a fost vinovat că a dezertat dela datorie.

Vinovați au fost acei ce l-au îndemnat să facă acest lucru, asigurându-l că aurul va acoperi tot.

Și el, sărmanul copil, rătăcit prin murdăria secolului, murdărie aurificată, a crezut.

Ce cruntă deziluzie pentru el, care a comparat Franța cu un club de foot-ball.

Ce rușine însă, pentru acei cari l-au făcut să creadă acest lucru.

✱

Ben Bouali a fost condamnat nevinovat, această condamnare însă, se răsfrânge asupra mișcării sportive.

Ea ridică însă o problemă. Aceia a conducătorlor de cluburi, a negustorilor de suflete.

„Ben Bouali" din România, dacă existați, luați exemplu dela colegul vostru francez care își ispășește astăzi amarnic, o greșală.

Nu uitați că un singur aur are valoare: aurul sufletesc.

Toma Alexandrescu

Dela U.F.S.R.

U. F. S. R.-ul ne trimite spre publicare următoarele adrese ale ministerului de finanțe, privind taxa teatrală și artistică pentru fondul muncii:

Uniunea Federațiilor Sportive care, conform decretului lege nr. 3343 din 1937, administrează fondul taxei teatrale și artistice dela spectacolele sportive, ne comunică că foarte multe județe unde se cunoaște precis de uniune că se organizează manifestări sportive, nu aduc nici un venit din această taxă, sau aduc un venit extrem de redus, fapt care se explică numai prin practicarea evaziunii.

Intrucât ministerul finanțelor este răspunzător de stricta aplicare a decretului în cauză și cum marea majoritate a manifestărilor sportive sunt supuse și plății impozitului pe spectacole, vă invităm a lua cele mai severe măsuri ce veți crede de cuviință pentru reprimarea evaziunii.

In afară de încheerea actelor de contravenție cu aplicarea sancțiunilor art. 31 din legea impozitului pe spectacole contra celor ce practică evaziunea, veți arăta pe contravenienți fie direct uniunei, fie prin acest minister pentru a li se aplica și sancțiunile prevăzute în legea educației fizice din 8 Mai 1933 și din regulamentele uniunei.

Director, ss. *Eug. Dumitrescu.*

Șeful serviciului, ss. *Manolescu.*

❖

Adresa No. 234250 din 31 August 1938

Ca urmare la circulara noastră No. 213855/938 ni s'a comunicat de unele din administrațiile financiare că nu au perceput taxa teatrală și artistică pentru fondul destinat Uniunei Federațiilor Sportive din România fiindcă manifestările de unde trebuia încasată taxa sunt scutite de impozitul pe spectacole

Cei cari au dat această interpretare au căzut într'o gravă eroare deoarece taxa teatrală și artistică este independentă de impozitul pe spectacole, fiind impusă prin legea specială.

Ca atare, taxa teatrală și artistică nu se percepe decât când textul decretului lege nr. 3343/937, publicat în „Monitorul Oficial" nr. 225 din 29 Sept. 1937, nu prevede impunerea sau acordă scutirea. In viitor vă facem direct răspunzător de stricta încasare a taxei teatrale și artistice la spectacolele și manifestările impuse prin decretul lege susmenționat.

Director, ss. *Eug. Dumitrescu.*

Șeful serviciului, ss. *Manolescu.*

SPECTACOLE

ARO: Mi-am regăsit iubirea și matchul Joe Louis-Max Schmeling.
SCALA: Alarmă în India și jurnal Paramount.
CAPITOL: (sală și grădină): Domnișoara vedetă; Jurnal și completare.
CARLTON: Fete de măritat și jurnal.
SELECT: Habanera și jurnal Fox.
TRIANON: „Hollywood Hotel" și jurnal Paramount.
FEMINA (plafonul descoperit): Păcate în Paradis și completare Micky Maus.
REGAL: Primejdia și jurnal Paramount.
PALAS BULEVARD: Misterul unei crime, jurnal și completare.
SAVOY: Prima iubire si Floarea de ghiață.
ROXY: Domnișoara vedetă; Jurnal și completare.
FORUM: Căpitanii curagioși și Ultimul sărut al d-nei Cheynei.
CORSO: Tigrul din Arizona, jurnal și completare.
ELISEE: „Hollywood hotel" și jurnal Paramount.
ATENEUL TEI: Veninul și Hotelul nebunilor.
AMERICAN: Băeți în uniformă și Aventurile lui Arsene Lupin.
CITY: Departe de țară și Scandal în lumea bună.
CENTRAL: Insula păcatelor și Comoara blestemată.
DIANA: Teroare și Doamna dela et. II.
DACIA: Paramata și Aventuriera din Triest
EDISON: Panică în văzduh. Tainele căsătoriei ș artiști.
FRANKLIN (Ateneul Român): Contesa Walewsca și Frații Marx la curse.
FILANTROPIA (Kisseleff): Oameni noui și Ultimul păgân.
FLORIDA: Tainele căsătoriei și Jurnalul unei fete de pension.
ILEANA: Aventură în Paris și Misterul camerei obscure.
LIA: Prințesa Tarakanova și Fanny Elssler.
MODEL: Tarantela și Frontul invizibil.
MILANO: A noastră e noaptea și Stăpânul.
MARNA: Inchisoare fără gratii și Un vis de iubire
MARCONI: Congresul regilor și O aventură în Manhattan.
NISSA (fost „Lido"): Departe de țară și Stan și Bran la Hollywood
OMNIA: Cuceritorul și Ochii cari ucid.
ORFEU: Noaptea roșie și Ingerul.
PACHE: Orizontul pierdut și Omul cu două vieți.
PARIS: O tragedie în zăpadă și Eroul din Arizona.
RAHOVA: Arsene Lupin și Alteta sa dansează.
ȘIC: Copilul și elefantul și Fantome de vânzare.
TRIUMF: Căpitan Benoit și Primejdie de moarte.
TOMIS: 3 la 1 în dragoste și Două inimi și un sărut.
UNIC: S'a născut un imperiu și Parada nebunilor.
VENUS: Vagabondul nemuritor, Panterele roșii și comedie.
VOLGA-DOROBANȚI: Prințesa Tarakanova și Spectrul scaunului electric.

CLASAMENTUL FATAL

ROMAN de Alfredo BOGARDO

X

— Imediat voi fi la d-ta.

Somnul dispăruse din capul lui Armando Morelli, ca și un nor de primăvară, la o suflare de vânt. Se îmbrăcă în grabă, reflectând la noua nenorocire. Se întâmplase tocmai lui Carmine, primul în faimosul clasament.

Atât era de ajuns ca să fie suspect.

Se aruncă pe scări iar în stradă, luă cu asalt primul taxi pe care îl întâlni și după opt minute, scoborî în fața vilei de pe aleea Romagna.

Ziori venise de mult și tocmai terminase de vorbit cu un informator binevoitor.

— Ei, doctore, ce ați descoperit?

— Ceva... ar fi prea mult. Dar vom descoperi iar împreună și veți judeca.

— Viu sburând.

Somnul lui Morelli dispăruse ca și un nor de primăvară la o adiere de vânt.

Se îmbrăcă în mare grabă, reflectând la noua nenorcire. Se întâmplase tocmai lui Carmine, primul în faimosul clasament. Atât și era deajuns, pentru ca faptul să fie suspect.

Se aruncă pe scări, iar în stradă luă cu asalt primul taxi care, după opt minute, stopa în fața vilei din aleea Romagna.

Ziori venise de mult și tocmai termina discuția cu un informator binevoitor:

— Ei doctore, ce ați descoperit?

— Ca să zic ceva, ar fi... prea mult. Dar acum vom descoperi împreună și veți judeca. Priviți înainte de toate, casa.

Ziaristul o examină cu o foarte mare atențiune. Vila nu era prea înaltă. Avea două etaje și era despărțită de stradă, printr'o grădiniță.

Apartamentul situat la parter, avea ieșirea spre stradă, printr'un mic grilaj, în dreapta; un al doilea grilaj, la stânga, dădea la o scară externă, acoperită, cu tindă în fața ușei dela etajul I, număra vr'o zece trepte.

— Observați? La parter locuește familia Cherasco, care folosește poarta din dreapta. La etajul întâi locuește singur Carmine, care, pentru a eși în stradă, se servește de scara aceia acoperită, care corespunde cu ușa lui și îl duce până la poarta de fier din stânga.

— Văd, dar...

— Veți înțelege imediat! Aruncați o privire (dar cât mai discretă, fiindcă trecem drept ziariști și e bine să nu ne descoperim adevărata calitate) la broasca grilajului din stânga, acela al lui Carmine. Observați ceva?

— Nimic.

— Pentru că nu aveți ochiul profesionistului răspunse Ziori și, zâmbind, răzui ceva cu unghia:

Priviți aici...

— Ceară?!?

— Da, ceară. Cineva a luat forma broaștei și normal, și-a făcut o cheie pentru a avea acces la scara din față.

— Dar pentru ce la scară și nu la toată casa?

— Am observat deja încuetorile ușilor din casă: nici urmă de ceară. Și apoi veți vedea că individul care a luat forma broaștei, nu avea nevoe să-și asigure intrarea în casă pentru ceiace voia să facă.

Și comisarul deschise poarta, pentru a introduce pe Morelli în grădiniță.

— Insfârșit, acum să vă povestesc ceiace s'a întâmplat.

Azi dimineață pe la ora șase (remarcați ce oră neobișnuită) Carmine a fost deșteptat de telefon. S'a sculat și a răspuns. O doamnă cu glasul prefăcut (așa mi-a povestit, singur, fără a-i da vre-o importanță) i-a cerut pe un ton imperativ, să plece imediat de acasă, pentru a fi la orele 6.30 în piața Duomo, în fața unui bar, ce îi fusese indicat.

Cineva l-ar fi așteptat pentru a-i comunica în persoană, un lucru de extremă importanță. Atât și nimic mai mult. Curios, Carmine s'a îmbrăcat imediat, a deschis ușa de sus, a eșit în tindă și s'a precipitat pe scară.

Dar nu scoborise decât 2-3 trepte și alunecând rău, nu s'a oprit decât jos, la baza scării, cu un braț și un picior fracturate — neexcluzând (deasemenea) posibilitatea ca vre-o coastă să fi suferit aceiași consecință.

La țipetele lui, au venit în ajutor cei doi Cherasco cari l-au transportat în camera lor dela parter, de unde, nu de mult, a fost dus la spital.

Din această cauză casa e aproape pustie, așa că putem face cercetările necesare, după plac.

Aici, toți atribue alunecarea lui Carmine umezelei matinale, de pe scări. Nimeni nu are vre-o bănuială.

Și când colo...

Incearcă puțin, dragă Morelli, să stai în echilibru pe această treaptă.

Era așezată, exact, la mijlocul scării.

Morelli făcu sforțări, pentru a sta drept; totul însă, era zadarnic. Aluneca pe ea, ca și cum ar fi fost cu patinele pe ghiață.

— Dar ce a fost vărsat aici?

— Ceva precis nu pot spune nici eu. Trebue să fie o compoziție de săpun, ceară și alte ingrediente asemănătoare. Numai trei trepte sunt stropite: a treia, a patra și a cincea. Aceasta dovedește o mână de maestru. Avem deaface, dragă Morelli, cu un adevărat geniu al crimei; pentru că nu o să vă închipuiți nici o clipă — cred — că lucrul acesta a căzut azi noapte din cer.

— O, desigur că nu. Și înțeleg perfect de ce pe o scară de zece trepte, au fost stropite numai a 3-a, a 4-a și a 5-a, cu materie alunecătoare.

— Bravo, zâmbi satisfăcut comisarul. Ia să auzim dece...

— Primele două trepte nu au fost stropite, pentru că alunecarea putea să fie oprită de corp, care ar fi căzut jumătate pe sală. Și n'au fost stropite ultimele cinci trepte, pentrucă o alunecare depe ele ar fi fost mai puțin periculoasă, poate chiar de loc.

Pentru a nu da naștere la bănueli, suprafața stropită cu această materie trebuia redusă la minimum.

Și acest minimum, a fost de trei trepte consecutive, pentru ca, și în cazul când Carmine ar fi obișnuit — ca atâția alții — să coboare câte 2-3 trepte deodată, să pună neapărat piciorul pe una din ele.

— Minunat, aprobă entuziasmat Ziori. Foarte bine. Felicitările mele, dragă colega.

— Sunt și eu de părere —continuă ziaristul satisfăcut — că avem deaface cu un maestru, ale cărui calități de regisor, merită a fi admirate pentru arta cu care voia să lase impresia că această întâmplare nu e decât o simplă nenorocire.

Un telefon urgent, jucătorul care aleargă și alunecă pe scări...

Nimic nu pare anormal.

Totul a fost bine studiat, aplicat și la fel de bine a reușit.

— Da, da. Și tocmai aceasta mă pune în imposibilitate de a-i da un nume vinovatului — spuse comisarul, părăsind vila.

De aici putem pleca, pentru că nu mai avem nimic de făcut. Natural, mă gândesc: „cui prodest".

(Continuare în nr. de mâine)